

РЕШЕНИЕ

№ 5265

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 16.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **14110** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] чрез адв. О. Б., АК – П., със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу ревизионен акт № Р – 22221719000165 – 091 – 001/14.08.2019г., издаден от Е. М. С., орган, възложил ревизията и Т. В. М., ръководител на ревизията.

С ревизионния акт са установени задължения на жалбоподателя по ЗДДС в размер на 9 153.52 лева главница и 2 061.43 лева лихви за данъчен период месец април 2017г. в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките строителни материали.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт като незаконосъобразен. Твърди се, че следва да бъде признато право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени за реално осъществени доставки на стоки. Получателят разполага с фактурите, същите са осчетоводени, получените строителни материали са заприходени, представени са търговски документи за произход и приемо – предавателни протоколи. Доставките са осчетоводени и при издателя на фактурите. С получените стоки са извършени последващи облагаеми доставки. Тежестта на доказване на относимите за установяване на данъчните задължения обстоятелства е на приходната администрация. Допълнителен аргумент, че данъчният кредит следва да бъде признат е и задължаването на предходните доставчици [фирма] и [фирма] с ДДС и принципа на данъчен неутралитет. Позовава се на практиката на СЕС,

конкретно по съединени дела С – 80/11 и С – 142/11. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощения процесуален представител адв. Б.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК. Представени са писмени бележки.

Ответникът – директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Г. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Посочва, че не се доказва реална доставка на стоки, предходният доставчик не е разполагал с такива, за да ги предаде на жалбоподателя, няма доказателства за транспортиране на стоките, съдебно – счетоводната експертиза не установява непосредствена връзка между получените и продадените от [фирма] стоки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Прокурор Малинова от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата от административното производство и събраните в хода на съдебното производство, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срока по чл. 156 от ДПК, от надлежна страна, от адресата на ревизионния акт, на когото са установени данъчни задължения, пред компетентния административен съд, по предвидения в закона процесуален ред.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна се установява, че ревизионното производство е започнало със Заповед № Р – 22221719000165 – 020 - 001/09.01.2019г., изменена със ЗВР № Р – 22221719000165 – 020 – 002/12.04.2019г. и заповед № Р – 22221719000165 – 020 – 003/19.04.2019г., издадени от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощена със заповед № РД – 01 – 803/07.06.2017г. на директора на ТД на НАП – С.. Предмет на възложеното ревизионно производство е утановяване на задълженията на [фирма] по ЗДДС за данъчен период месец април 2017г. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № Р – 22221719000165 – 092 – 001/16.07.2019г. Ревизията приключва с ревизионен акт № Р – 22221719000165 – 091 – 001/14.08.2019г., издаден от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С. – орган, възложил ревизията и от Т. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., ръководител на ревизията. При обжалване по административен ред ревизионният акт е потвърден с решение №1839/31.10.2019г. на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от ревизионното производство като част от административната преписка. Прието е заключение на съдебно – счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло като обективно, обосновано, съответно на писмените доказателства по делото. Вещото лице дава заключение, че през данъчен период 01.04.2017-30.04.2017г. дружеството [фирма] издава шест фактури за продажба на строителни материали на [фирма]. Издадените фактури от [фирма] са отразени в хронологичните регистри на синтетичните и аналитични счетоводни сметки. Начислен е ДДС на продажбите. Сумите по издадените фактури са постъпили в брой, в касата на дружеството, като са съставени счетоводни записвания за закриване вземането от клиента. Съставени са необходимите записвания за изписване на стоките от 304 - „Стоки“ и е отчетен прихода от продажбата им. Счетоводна сметка 304 - „Стоки“ е структурирана като

синтетична сметка с аналитично счетоводно отчитане по видове стоки и с подробна информация за количество, единична цена, стойност, доставчик на стоките, номер и дата на фактурата за доставка. Счетоводните записвания са съставени въз основа на издадените фактури и приложенияте към тях двустранно подписани приемно - предавателен протоколи с дата, съответстваща на датата на фактурата. Предходен доставчик на стоките е дружеството [фирма]. Към всяка от издадените фактури, по които получател е „Д. Б. Г.“ Е. са приложени и фактури от предходния доставчик [фирма]. През данъчен период - м.04/2017г. част от закупените стоки са продадени, за което от [фирма] са издадени фактури за продажба, по които получател е „С. 03“ Е.. При извършената проверка на счетоводните регистри е установено, че издадените от жалбоподателя фактури, по които получател е „С. 03“ Е. са осчетоводени със следните записвания: по счетоводна сметка 411-Клиенти, контрагент: [фирма] е начислено вземането в размер на общата стойност по фактури [ЕГН]/25.04.2017г. и [ЕГН]/29.04.2017г.; Посоченият ДДС във фактури [ЕГН]/25.04.2017 г. - 4008,23 лв. и [ЕГН]/29.04.2017 г. - 4121,25 лв. е начислен като задължение към бюджета по счетоводна сметка 4532-начислен ДДС за продажбите. Данъчната основа по фактури [ЕГН]/25.04.2017г. и [ЕГН]/29.04.2017г. е осчетоводена като приход по счетоводна сметка 702 - Приходи от продажба на стоки. Фактурите са регистрирани в Дневника за продажби за данъчен период 01.04.2017- 30.04.2017г., респ. в подадената Справка - декларация за ДДС. Жалбоподателят е извършвал дейност в обект: магазин за търговия на дребно със строителни материали, находящ се в [населено място], Област П.. Закупените стоки с процесните фактури по вид представляват строителни материали, като видно от съставените и осчетоводени документи, една част от тях са продадени през същия данъчен период - м.04/2017 г., през който са закупени. От съставените счетоводни записвания за покупката и последващите продажби на стоки вещото лице е установило, че е налице съпоставимост между приходите и разходите. По делото са разпитани свидетелите П. С. Д., пълномощник на управителката на [фирма] и А. В. Д., работник в магазини на [фирма]. Свидетелят Д. дава показания, че с материалите, предмет на процесните доставки дружеството жалбоподател е извършвало СМР на обект на [фирма], който се намира в [населено място], като на същият получател е доставяло и отделно строителни материали. Дружеството [фирма] е плевенска верига за хранителни стоки, на която е извършвано изграждане на подпорна стена на сграда, която е около 4000 кв.м. Свидетелката А. Д. посочва, че е работила в магазин за строителни материали, в който е пазарувал управителят на [фирма]. Идвал и получавал материалите в магазина. Плащал в брой, в момента на покупката се издавала фактура и приемно- предавателен протокол.

От правна страна: При проверка за законосъобразност на ревизионния акт съдът счита, че ревизионен акт № Р – 22221719000165 – 091 – 001/14.08.2019г. на Е. М. С., орган, възложил ревизията и Т. В. М., ръководител на ревизията е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в 14 - дневен срок от подаване на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение срещу ревизионния доклад. Възложител на ревизията по ЗВР е Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С.. Представена е заповед №РД – 01 – 803/07.06.2017г. на директора на ТД на НАП – С., с която Е. М. С. е оправомощена с компетентност на орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Ревизионният акт е подписан от Е. М. С. като компетентен орган, възложил ревизията.

Подписан е и от Т. В. М., ръководител на ревизията по заповед № Р – 22221719000165 – 020 – 001/09.01.2019г., изменена със ЗВР № Р – 22221719000165 – 020 – 002/12.04.2019г. и заповед № Р – 22221719000165 – 020 – 003/19.04.2019г., издадени от Е. М. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С.. Представени са удостоверения за КЕП, неоспорени от жалбоподателя. Спазени са изискванията за форма и съдържание по чл. 120 от ДОПК. Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт, предвид и разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, която не допуска връщане на административната преписка на ревизиращите органи.

Правилно е приложен и материалния закон. Предметът на дейност на жалбоподателя през процесния период е строителство и ремонт на сгради и търговия със строителни материали. Дружеството извършва дейността си в магазин за търговия на дребно със строителни материали, находящ се в [населено място], област П.. През процесния месец април 2017г. е декларирало продажби на клиенти, за което има издадени фактури с начислен ДДС, включени в дневника за продажби и справките декларации по ЗДДС. Част от доставките, за които жалбоподателят е издал фактури и начислил ДДС са за продажба на закупените в същия данъчен период строителни материали от [фирма], продадени на [фирма]. Ревизиращите са приели, че няма факти и обстоятелства, които да водят до корекция на данъчната основа на извършените доставки и начисления ДДС. Задълженията по ревизионния акт са в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 9 513.52 лева по шест фактури, издадени в данъчен период месец април 2017г. от [фирма]. Предметът на дейност на доставчика е търговия на едро и дребно със строителни материали. Декларирано е че тя е осъществявана в търговски обект – магазин и склад, находящ се в [населено място], [улица]. Няма доказателства обектът да е собствен на доставчика, нито да му е предоставен за ползване. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 04. 11. 2015г. и deregистрирано на 20. 11. 2017г. Няма вписани трудови договори. При извършената насрещна проверка посочва за предходен доставчик [фирма], като към всяка от издадените от прекия доставчик фактури прилага фактура и доказателства за плащане в брой на предходния доставчик, включване в СД по ЗДДС и дневника за покупки. За доказване реалността на процесните доставки в хода на ревизионното производство са представени фактури, фискални касови бонове за плащане в брой и приемо – предавателни протоколи за предаване на стоките, издадени на датата на фактурите. В тях не е посочено мястото на предаване. При служебна проверка в информационните масиви на НАП е установено, че [фирма] има регистриран ЕКАФП и въведен в експлоатация на 20.04.2017г., непосредствено преди издаване на фискалните касови бонове към процесните фактури на дати 21.04.2017г., 22.04.2017г., 24.04.2017г. , 25.04.2017г., 26.04.2017г. и 27.04.2017г. На дружеството е издаден ревизионен акт № Р – 04001517003536 – 091 – 001/28.12.2017г. , с който доставките от [фирма], посочен за предходен доставчик по процесните

фактури не са признати от приходната администрация за реални. Насрещната проверка на [фирма] е установила, че дружеството е със седалище и адрес на управление в [населено място], deregистрирано по ЗДДС на 12.06.2017г. Не е открито на адреса, не е представило изисканите документи и обяснения. При справка в масивите на НАП е установено, че не разполага с активи, няма работници и служители, не е подало ГДД за 2017г., а издадените касови бележки за плащане в брой по фактурите са от neregистрирано в НАП фискално устройство. Въз основа на така установените факти приходната администрация е направила извод, че процесните фактури с приложените към тях приемо - предавателни протоколи и фискални касови бонове не установяват реално осъществена доставка на стоки, основание за отказ на правото на приспадане на данъчен кредит. Не се доказва предаването на стоките от продавача на купувача по преките доставки и транспортирането им от търговския обект в [населено място] до склад или търговски обект на получателя или до склад и строителен обект на негов контрагент по твърдяните последващи доставки със същия предмет. Косвено доказателство за липса на пряка доставка е невъзможността на доставчика да изпълни предмета на доставките, тъй като не е разполагал реално със стоките, а само по документи. Предходният доставчик не е открит на адреса, няма доказателства къде и как е предал стоките, издал е касови бонове към фактурите от neregистрирано фискално устройство, няма данни как са транспортирани материалите от [населено място], където е регистрираното седалище и адрес на дружеството и вписаното място на издаване в касовите бонове до [населено място], Област П. и каква е стопанската логика на подобна доставка и транспорт. Настоящата съдебна инстанция счита, че изводите на органите по приходите за липса на реална доставка на строителни материали по издадените фактури от [фирма] са обосновани и законосъобразни, неопровергани от събраните в хода на съдебното производство доказателства. За да се признае право на данъчен кредит следва да е налице данъчно събитие - облагаема доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл.9, ал.1 от ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, всяко регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадане от данъчните си задължения по този закон сумата на данъка за получени от него стоки и услуги по облагаеми доставки. Спорният правопораждащ факт в случая, при наличие на останалите законово изискуеми предпоставки и липса на изключенията по чл. 70 от ЗДДС е реалното извършване на облагаема доставка на строителни материали от издателя на фактурите [фирма] с получател на стоките жалбоподателя [фирма]. Предмет на доставките са родово определени вещи, за които при приложението на чл. 24 от ЗЗД следва да се докаже предаването им от доставчика на получателя по пряката доставка. Само издаването на фактури и други съпътстващи писмени документи не е достатъчно, за да се приеме, че те удостоверяват реално настъпили събития в стопанския оборот. За предаването на стоките са представени приемо - предавателни протоколи, от които не може да се

установи място на предаване. Свидетеката А. Д. описва механизма на изпълнение на сделките като получаване на стоките от склад на продавача в [населено място]. На първо място не се доказва доставчикът да има деклариран такъв стопански обект. Приемо – предавателните протоколи не установяват място на предаване. Липсват данни с какъв транспорт е получавана стоката и къде е транспортирана. Доставчикът е разполагал със стоки с идентичен предмет на тези по процесните доставки само по документи. Предходната доставка не се доказва, по нея също няма предаване на строителни материали и транспорт от мястото на предаване до склада на [фирма] в [населено място], при условие, че издадените бонове за плащане в брой са от [населено място], където е и седалището на [фирма]. Предходната доставка не е призната от приходната администрация за реално осъществена в издадения на [фирма] ревизионен акт. След като доставчикът по процесните фактури не е разполагал със стоките, същият не може да е престирал предмета на доставката на получателя по фактурите. Пряката доставка не е реално осъществена. Касае се за издадени документи, които не отговарят на действителни стопански операции. Косвено доказателство за това е и обстоятелството, че ЕКАПФ на [фирма] е регистриран в НАП непосредствено преди датата на плащанията по фактурите в периода от 21. 04. 2017г. до 27. 04. 2017г. включително. Издадените фискални касови бонове от този ЕКАПФ и фактурите са създадени документи за данъчни събития, които реално не са настъпили. Тези констатации на приходната администрация не се оборват от събраните в хода на съдебното производство доказателства. Свидетелят П. Д. посочва, че доставките от [фирма] са били инциденти, независимо, че представляваното от него по пълномощие дружество е с основен предмет на дейност търговия със строителни материали. Извън издадените шест фактури през месец април 2017г., по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, между издателя на фактурите и жалбоподателя няма други осъществени стопански операции. Неоснователен е довода, че пряката доставка се потвърждава от последващи облагаеми доставки с идентичен предмет. Видно от заключението на вещото лице по съдебно – счетоводната експертиза има само частична идентичност на предмета на доставките. Приходната администрация е приела последващите доставки към [фирма] за реални, като не е коригирала дължимия ДДС. След анализ на счетоводните данни в контекста на декларирания предмет на дейност на жалбоподателя през ревизирания период може да се направи извод, че същият е извършвал реална стопанска дейност, включително и по продажба на строителни материали. Няма обаче идентичност между документите за произхода на тези строителни материали и последващите продажби, за да се твърди спазване на принципа за данъчен неутралитет. Действителната стопанска верига по доставка не е идентична с тази, за която са издадени данъчни документи и която е декларирана пред приходната администрация. Законосъобразен е извода, че при липса на реално осъществена доставка на стоки по смисъла на чл. 6 от

ЗДДС между издателя и получателя по фактурите не възниква право на приспадане на данъчен кредит по тях.

Практиката на СЕС, на която се позовава жалбоподателя е в същия смисъл. Основание за приспадане на право на данъчен кредит е само данъчно събитие като облагаема доставка на стока или услуга. Само издаването на документи за такова събитие и тяхното осчетоводяване не води до възникване право на данъчен кредит.

За невнесените в срок задължения по ЗДДС се дължат лихви, правилно установени с ревизионния акт.

По изложените съображения оспореният ревизионен акт е законосъобразен, издаден от компетентни органи, в предвидената от закона форма, при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон и целта на закона. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 161 от ДОПК, на ответника се присъждат разноски, съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат, определено по реда на чл. 8, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 877.25 лева.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1, предл. 2 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. О. Б., АК – П., със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу ревизионен акт № Р – 22221719000165 – 091 – 001/14.08.2019г., издаден от Е. М. С., орган, възложил ревизията и Т. В. М., ръководител на ревизията, с който са установени задължения по ЗДДС в размер на 9513.52 лева главница и 2 061.43 лева лихви.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите – дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ сума в размер на 877.25 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Съдебното решение подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: